

Jutarnja molitva

(od Paula Verlainea)

MOLITVU mi primi, što da molim, zbori,
Mudrosti božanska, Dobroto bez mana,
Što rad smrti moje strah te vazda mori,
I što ljubiš mene od vječitih dana.

Gle, s te strašne sreće, s te milosne tajne,
Makar tisuć puta bila promatrana,
Sveđ moj razum smetnje zahvataju skrajne —
Dà, ti ljubiš mene od vječitih dana.

Dà, rad smrti moje u skrbi si cio,
Ti je hoćeš sretnu, a da bude takva,
Tom velikom skrbi sve si pripravio
Još prije neg posta svijet i svjetlost kakva.

Molitvu mi primi, složivši je prije,
Svu od poniznosti i harnosti same
Ko što milu pjesmu pjesnik sebi štije,
Ko što majka ljubi sina svoga prame.

Daj, da omilim ti, a da ovo mogu,
Sretnu bit mi valja najprije sred tmuše
Među ljudma tvrdim u zakonu strogu,
Pa u raj u tobom, gdje se suze suše;

S tobom, vječni Oče, dignut se nad sebe
U svetačkom sjaju, sred vječne slatkoće;
Daj mi vjeru jaku, da krenem za tebe
S uvjerenjem u smrt, kakvu ti se hoće.

Daj mi vjeru blagu, da mi sveta bude
Moja mržnja, samo kad se diže na me,
Da mrzeći na grijeh ljubim grješne ljude,
Navlaš one, što još u nevjeri čame.

Daj mi vjeru smjernu, da bih oplakivo
Patnje mi tolike pačene zaludu,
Milost, što sam je ututanj dobivo,
Vrijeme potraćeno u jalovu trudu.

I nek Duh ti, koji sve tančine tiče,
 Dade meni revnost razboritu, čednu :
 Pouzdanja pravog, Bože pravedniče,
 Podaj slugi svomu i opreza k jednu,

Da nikada ne bi trebalo me korit
 Rad pobožna djela ni govora moga;
 Mjeru mi pokaži, nauči me zborit,
 Čuvaj me, da ne bih sablaznio koga.

Daj da iduć za mnom počnu da te slave,
 Koje hoćeš od tih mahnitih jadnika
 — Tà djeca bez Oca, država bez Glave —
 I tek tebi stoga sva nek bude dika.

A tad, a tad, kada ono, glavno što je :
 Čovjek i strpljivost, dužnost — poput sâda
 Rodi o mom trudu sred topline tvoje,
 Daj, ljubavlju cijelom da te ljudim tada.

Daj do smrti ljubiti iz sve mi slaboće
 Savršenstvo tvoje, o svevišnja Vlasti,
 Do smrti sjetilâ i što ona hoće,
 Do smrti mog srca, oholosti, strasti;

Do smrti mog duha, rđe, što se roti,
 Duha, što ga zoveš s davnog jošte doba
 K poniznosti svetoj, toj vječnoj ljepoti,
 A njemu sve sni se paklenska rugoba,

San, što razbuden je retorikom pustom,
 Umovanje šuplje, osnova bez krvi,
 Što hrče i s frazom proteže se tustom.
 O taj duh i srce i sjetila smrvi!

Mjesta duši, kojoj oči vjere vide,
 Da osim nje s Bogom sve je tek taština!
 Mjesta duši, koja tvojim putem ide
 Težeć put nebeskih jedinih visina!

Sluškinjicom ona nek bude sred praha
 Prije neg postane višnja savjestica.
 Molitvu joj daj ko postelju od maha,
 Gdje u suncu kupa ta se mala ptica;

Smirenu molitvu poput staje svježe,
 Gdje to janje skače i u kut se spravlja
 Tamnozlat pa griska, kada podne žeže
 I lipanjski kukac iz sijena se javlja;

Molitvu sabranu i u vrevi svijeta
I u buci, bludnji, s kojih grad je glasan.
Molitvu joj daj ko izvor, s koža lijeta
Istina ozbiljnih potok vazda jasan :

Smrt, grijehota crna, pokora, što mi je,
Bijeg od zle prigode, rad s milošću skrovit.
Daj molitvu s neba, otkle joj se lije
Gorka rijeka, kojom uzvodu je plovit :

Trapljenja duhovna tu su hrana njena,
Kušnja vatre: želje, kušnja vode: suze,
Koje roni, što je sva nesavršena,
I što bol tek buditi ljubav njenu uze.

Suhoće tolike ko orkani pijeska
Preko struje, s kojom ruke joj se kine.
Stopljeno olovo kapa je nebeska,
A žedaš u vodi prepunoj gorčine,

Al u život vječni ta se voda gubi!
I domala val bi po tišini smjernoj
Nosio tu dušu, koja vjerno ljubi,
K tebi, dobri Bože, k Ljubavi ti vjernoj!

Lijepa smrt, rad koje pođe u smrt i Ti,
Oživjela mene za vječnost bi tvoju.
O milost slabiću, u pomoć mi hiti,
Blagoslovi trud mi ubog u tom boju!

Milost, Bože blagi! Svršit mi pomози
Poso Srca svoga, spasit podaj meni
Dušu otkupljenu u golgotskoj grozi :
Svog djeteta cijenu, o Oče, procijeni !

Preveo : M. Pavelić D. I.